

Arrest

nr. 133 652 van 24 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Izegem, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Kosovaarse en Servische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de burgemeester van de stad Izegem van 21 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 3 september 2014.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. DEVOLDERE verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de burgemeester van de stad Izegem van 21 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij bij aangetekend schrijven van 21 mei 2014 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen neergelegd. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 27 mei 2014.

2.2 De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (hierna: het koninklijk besluit van 5 december 1991) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring duidelijk niet gegrond is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk de juridische grondslag en bevatten een feitelijke motivering die duidelijk, draagkrachtig en in overeenstemming is met het administratief dossier, en die conform de wettelijke en reglementaire bepalingen is. Deze motivering laat de verzoekende partijen toe de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, te kennen en na te gaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarenboven kunnen verzoekende partijen, gelet op de bijlage 19ter welke hen op 15 oktober 2013 ten gevolge van hun aanvraag werd overhandigd en zich in het administratief dossier bevindt, niet voorhouden dat niet duidelijk is welke stukken/ documenten zij bijkomend hadden moeten voorleggen gelet op de volgende uitdrukkelijk formulering opgenomen in de bijlage 19ter: “De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 14/01/2014 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: bestaansmiddelen, huurcontract of eigendomsakte, ziektekostenverzekering voor het ganse gezin”.

Bijgevolg zijn de bestreden beslissingen voldoende in rechte en ten gronde gemotiveerd en is er geen sprake van een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 september 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 21 oktober 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP volhardt in haar verzoekschrift en vraagt de toepassing van artikel 39/59, §2 Vw.”*

3.3 In de mate waarin de verzoekende partijen op 3 september 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 18 augustus 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET